

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 185/2015
01.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиле М.К. из В., чији је пуномоћник И.Ђ., адвокат из В., против тужене S.G.B.S. Н.Б. – Е.В., чији је пуномоћник Ј.А., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3441/13 од 27.08.2014. године, у седници одржаној 01.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3441/13 од 27.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 282/12 од 14.06.2012. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење тужене број 875/10 од 01.09.2010. године о привременом удаљењу са рада и обавезе тужена да тужили у року од осам дана на име мање исплаћене зараде за половину месеца септембра исплати износ од 38.500,00 динара, као и да се поништи решење тужене број 896/10 од 14.09.2010. године о отказу уговора о раду и тужена обавезе да тужилу врати на рад. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженој надокнади трошкове парничног поступка од 192.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3441/13 од 27.08.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на неку другу битну повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код тужене на радном месту управника Експозитуре В. на основу уговора о раду од 18.08.2003. године и анекса 1 од 03.08.2010. године. Дана 01.09.2010. године тужена је тужилу упозорила на постојање разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе утврђене чланом 47. Правилника о раду тужене. Овим упозорењем стављено је на терет да је починила повреду радне обавезе јер је прекорачила утврђена и дата овлашћења и то на тај начин што се није придржавала утврђених процедура и инструкција послодавца код стамбених кредита банке, одобравање готовинских кредита, благајничког пословања, рефинансирања потрошачких и готовинских кредита, праћења неплаћених задужења и пребацивање фајлова у одељење наплате као и кодекса професионалног и банкарског понашања банке. Оспореним решењем тужене од 14.09.2010. године тужилу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле за поништај оспорених решења тужене, дајући за своје одлуке довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 54/09), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Чланом 47. Правилника о раду тужене прописано је да се поред повреда утврђених законом, запосленом може отказати уговор о раду између осталог и због прекорачења утврђених или датих овлашћења.

У конкретном случају, утврђено је да је тужила клијенту С.И. 29.06.2010. године одобрила готовински кредит у износу од 200.000,00 динара, иако су у досијеу клијента недостајали потписан уговор о кредиту као и основни подаци о кредиту. Такође, контролом је утврђено да су се менице клијента налазиле у самом кредитном досијеу, уместо у сефу експозитуре, како је то предвиђено процедуром банке, те да је таквим својим поступањем тужила прекорачила дата овлашћења, грубо прекршила процедуру банке одобравањем готовинских кредита и банку изложила великом репутационом ризику и материјалној штети, имајући у виду да банка не располаже адекватном документацијом која представља правни основ за успостављање кредитних односа са клијентом, чиме је учинила повреду радне обавезе прописану чланом 47. Правилника о раду.

Правилан је закључак нижестепених судова да не постоје правно релевантне околности које би искључиле тужилину одговорност за учињену повреду радне обавезе, с обзиром да је тужила као управник експозитуре требало да контролише рад личних банкара, те се не може позивати на то да су учињене неправилности пропусти личних банкара, а не њених. Тиме што је имала поверење у личне банкаре са којима ради дужи низ година не ослобађа је одговорности за учињене пропусте.

Околност да је тужила ослобођена од кривичне одговорности не искључује постојање повреде радне обавезе, јер понашање тужиле у виду учињених пропуста и неправилности је супротно стандарду очекиваног понашања запосленог.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**